

Panij – broj osamnaest

Tri puta 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Sada ćemo se osvrnuti na neke od implikacija dvanaestog retka jedanaestog poglavlja Daniela te potom u povijest redaka jedanaest do petnaest, koja se ispunila u bitci kod Panija 200. pr. Kr., unijeti tri linije od „250” godina. Linija od „250” godina koja je započela 457. pr. Kr. završava 207. pr. Kr., usred razdoblja koje započinje bitkom kod Rafije i završava bitkom kod Panija. „250” godina u Neronovoj liniji završava trostupanjskom poviješću Konstantina, predstavljenom godinama 313., 321. i 330. „250” godina Sjedinjenih Država završava 4. srpnja 2026.

Neronova linija predstavlja povijest vremena kušnje slike zvijeri, najprije u Sjedinjenim Državama, a zatim u svijetu. Linija iz 457. pr. Kr. postavlja Trumpa u vojnom smislu na sredinu između dviju bitaka. Razdoblje koje se proteže od 1776. također označava sredinu Trumpova posljednjeg predsjedničkog mandata. Da bismo te linije postavili na njihovo pravo mjesto, najprije ćemo se pozabaviti dvanaestim retkom i propašću Rusije i Putina. Zatim trima linijama od „250” godina, a potom linijom Hašmonejske dinastije. Kada te linije budu postavljene, dovest ćemo Petra u poravnanje s Panijem. Kada te linije budu postavljene, trebali bismo moći prepoznati kako poruku od 18. srpnja 2020. treba ispraviti i proglasiti te da je to poruka knjige o Joelu.

Kralj Uzija od Jude i Ptolemej, kralj Egipta

Povijest koja je ispunila jedanaesti redak u bitci kod Rafije podudara se s poviješću kralja Uzije. Kada je Izaija očišćen i osposobljen naviještati poruku pozne kiše, njegov je poziv došao one godine kad je Uzija umro.

One godine kad umrije kralj Uzija, vidjeh i Gospodina gdje sjedi na prijestolju, visoku i uzvišenu, a skut njegove haljine ispunjavao je hram. Izaija 6,1.

Uzjinu smrt prethodila je pobuna koju je očitovao, a koja je bila usporedna i podudarna s pobunom Ptolemeja neposredno nakon pobjede u bitci kod Rafije. Uzija i Ptolemej simboli su južnoga kralja kojemu se srce uzoholilo, koji se bune nastojeći sjediniti svoju državnu vlast s crkvenom vlašću. Kada je Uzija pokušao sjediniti crkvu i državu, guba na njegovu čelu predoznajivala je žig zvijeri.

I za njima pođe treći anđeo, govoreći snažnim glasom: Ako se tko klanja Zvijeri i njezinu kipu te primi žig na svoje čelo ili na svoju ruku, i on će piti vino gnjeva Božjega, natočeno nerazblaženo u čašu srdžbe njegove; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom. I dim njihove muke uzlazi u vijeke vjekova; i nemaju počinka ni danju ni noću oni koji se klanjaju Zvijeri i njezinu kipu, i tko god primi žig njezina imena. Otkrivenje 14:9–11.

Uzija zatim predstavlja postupnu smrt od vremena svojega buntovnog pokušaja da sjedini crkvu i državu. Potom predstavlja nemoćno suregentstvo sa svojim sinom tijekom jedanaest godina. Uzija

je živio jedanaest godina nakon svoje pobune. Početak njegove pobune simbolizira nedjeljni zakon, kada se crkva i država sjedinjuju i kada se nameće žig zvijeri. Jedanaest godina kasnije umro je, predstavljajući kraj svoje vladavine kao kralja južnoga kraljevstva Jude, koje je bilo slavna zemlja, a to su Sjedinjene Američke Države.

U proročkom odnosu prema Ptolemeju, Uzija predstavlja Judu, slavu zemlju i otpali protestantizam, dok Ptolemej predstavlja Egipat, koji je zmajeva sila, čija je religija spiritualizam. Kada se ta dva kralja promatraju kao usporedne linije, Uzija prestaje biti prikaz slavne zemlje i zajedno postaju simbol dvaju naroda. Egipat i Juda simboli su religija spiritualizma i otpalog protestantizma. Oni su simbol države i crkve. Državničko umijeće i crkveno umijeće koje predstavljaju, kada su sjedinjeni kao jedan simbol, obuhvaćaju dva naroda, kao što bijahu Medijci i Perzijanci, kao što bijahu francuski Egipat i Sodoma, kao što su republikanski i protestantski rogovi Sjedinjenih Američkih Država, kao što bijahu sjeverno i južno kraljevstvo Izraela i Jude, kao i poganski Rim i papinski Rim. Kao simbol dvaju kraljevstava, oni su proročki povezani Hramom u Jeruzalemu, gdje su i Uzija i Ptolemej nastojali prinijeti žrtvu u Hramu u Jeruzalemu. Dva naroda koji se oba bune protiv istoga Svetiša.

Važno je uočiti da je pobuna obaju kraljeva bila u odnosu prema hramu u Jeruzalemu, koji je simbol hrama u kojemu je Daniel u desetom poglavlju vidio Krista. Povijesti obaju tih kraljeva podudaraju se u Ukrajinskom ratu, te time započinju svoje svjedočanstvo 2014. godine. Obojica su bila uzdignuta vojnim pobjedama koje su u jedanaestom retku predstavljene bitkom kod Rafije. Rafija označuje pogranično područje šestoga kraljevstva biblijskog proroštva i trostrukoga saveza nedjeljnoga zakona. Ona je također granica prijelaza crkve vojujuće u crkvu pobjedonosnu.

Nakon 2014. najbogatiji kralj objavio je svoju namjeru da se kandidira za predsjednika 2015. Godine 2020. najbogatiji kralj, koji predstavlja republikanski rog, zadobio je svoju smrtonosnu ranu koja će poslije biti iscijeljena. Godine 2022. ukrajinski rat eskalirao je. Trump se potom vratio u ispunjenju trinaestog retka, na izborima 2024. U srpnju 2023. oglasio se glas u pustinji. Dana 31. prosinca 2023. protestantski rog bio je uskrišen, kao i republikanski rog na izborima 2024., kada se Trump vratio, a zatim je 2025. temeljni ispit završio s dolaskom ispita Hrama.

1989.

Istine koje su bile otpečaćene 1989. bile su dvojake. Proročanske paralele reformnih pokreta i posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela bile su otpečaćene u isto vrijeme. Postoje određena proročanska pravila koja su bila primijenjena kako bi se uspostavila početna poruka četrdesetog retka. Neke od tih istih istina sada su ključ za skrivenu povijest upravo toga istoga retka u kojemu su ti proročanski dragulji bili otkriveni. Dat ću vam primjer.

Godine 1989. u adventizmu nije postojalo jedinstveno razumijevanje o tome što predstavlja posljednjih šest redaka Daniela. Taj nedostatak jedinstva bio je dvostruk. Nije postojalo suglasje o značenju tih redaka. Oni koji su tvrdili da razumiju te retke iznosili su ljudske zamisli pomiješane s teologijom otpaloga protestantizma i katolicizma, baštinskim nasljeđem prvorodstva koje su primili od svojih praotaca iz pobune 1863. godine, kada su ispunili ulogu neposlušnog proroka u Jeroboamovoj temeljnoj pobuni. Te pojedinačne zamisli o tome što ti redci znače bile su, u

najboljem slučaju, privatna tumačenja. Njihove zamisli o tim redcima bile su ili proturječne osnovnoj proročkoj primjeni, a često i protivne samoj premisi tih redaka koju su oni sami utvrdili.

Ono što smo vidjeli u tim redcima bilo je dosljedno razumijevanje svih šest redaka. Dosljednost poruke koju smo vidjeli ohrabrila me da iznesem svoje razumijevanje, premda sam znao da sav adventizam odbacuje ono što sam razumio. Ono što smo razumjeli o tim redcima prvi je put objavljeno 1996. godine, a ondje izloženo razumijevanje samo je postajalo sve snažnije kako je vrijeme odmicalo tijekom trideset godina!

Ako razmotrite sasvim prvu referencu u časopisu The Time of the End, nalazite Testimonies, svezak 9, stranica 11. Pet godina prije 11. rujna, časopis započinje s 9/11. Jedno od onih razumijevanja koja su me ohrabrila bilo je to što sam shvatio da su u „vremenu svršetka” u četrdesetom retku kraljevi sjevera i juga bili duhovne, a ne doslovne sile. U to sam vrijeme već znao da je sestra White rekla kako su knjige Daniela i Otkrivenja ista knjiga te da istu proročku liniju koja se nalazi u Danielu preuzima Ivan u Otkrivenju. Ustanovio sam da u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, koje se ispunilo u povijesti povezanoj s vremenom svršetka 1798. godine, komentar sestre White na to poglavlje jasno uči da je Francuska bila duhovni Egipat, a bila je jednako tako jasna i da je u sedamnaestom poglavlju Otkrivenja bludnica na Zvijeri bila duhovni Babilon.

Identifikacija tih dviju sila od strane sestre White nalazi se u Velikoj borbi, a ti komentari povezuju svjedočanstvo Ivana i Daniela. Definicija kralja juga u jedanaestom poglavlju Daniela jest sila koja upravlja Egiptom, a kralj sjevera jest sila koja upravlja Babilonom. Kada su Biblija i Duh Proroštva djelovali zajednički kako bi uspostavili istinu, dovodeći Daniela i Otkrivenje zajedno da dokažu tu tvrdnju, to je bilo nešto što nikada nisam mogao prepustiti bilo kojem zabludjelom teologu ili zabludjelom samopostavljenom vođi samouzdaržavajuće službe.

Razumjeti Ptolemeja i Uziju kao simbole bitke kod Rafije i posljedica koje nastupaju nakon što im se srca uzohole, znači biti vođen činjenicom da Ptolemej predstavlja zmajsku silu koja pobjeđuje posredničku silu Rima, samo da bi potom bila poražena od posredničke sile koja je porazila Ptolemeja u desetom retku i 1989. godine. Povijesne su razlike namjerne i važne.

Uzija prima žig zvijeri kada pokuša sjediniti crkvu i državu; Uzija je krasna zemlja, a krasna je zemlja bila glavni argument na početku poruke 1989. godine. Je li krasna zemlja Sjedinjene Američke Države ili je to Crkva adventista sedmoga dana? Oni koji su tada zastupali pogrešnu zamisao da je krasna zemlja Adventistička crkva, zajedno sa svima koji to još uvijek čine, tvrdili bi da je krasna sveta gora iz četrdeset i petog retka očito bila Božja crkva, pa je to za njih značilo da su gora i zemlja isti simbol. Pretpostavljam, uobičajeno ljudsko razmišljanje.

Uzija je slavna zemlja, a Ptolemej je Egipat. Uzija, kao slavna zemlja, ima dva roga protestantizma i republikanizma. Politička manifestacija Ptolemeja jest komunizam i njegovi raznoliki oblici, a religijska manifestacija Ptolemeja jest spiritizam i njegovi raznoliki oblici. Obilježje zmajevе sile jest da je ona konfederacija, ali lažni prorok, koji je slavna zemlja, jest jedna jedina nacija s dva roga.

Daniel 11, redak 40, utvrdio je da su Sjedinjene Američke Države bile posrednička sila papinstva kada je Sovjetski Savez bio pometen 1989. godine. Ta se istina podudara s ulogom zvijeri iz zemlje s dva roga iz Otkrivenja 13, jer su te dvije knjige iste.

I vidjeh drugu Zvijer gdje izlazi iz zemlje; imala je dva roga poput janjećih, a govorila je kao zmaj. I vrši svu vlast prve Zvijeri pred njom te čini da se zemlja i oni koji na njoj prebivaju klanjaju prvoj Zvijeri, kojoj je smrtonosna rana bila iscijeljena. Otkrivenje 13,11.12.

Trinaesto poglavlje Otkrivenja prepoznaje Sjedinjene Države kao opunomoćenu silu Papinstva, jer zvijer iz zemlje „vrši svu vlast“ zvijeri iz mora koja je došla „pred njim“. U drugom retku zmaj poganskoga Rima dao je Papinstvu njegovu silu, prijestolje i veliku vlast. Riječ prevedena kao „sila“ znači silu, ali je u dvanaestom retku to druga riječ koja je prevedena kao „vlast“, a znači „delegirana vlast“.

Sjedinjene Države su opunomoćena sila papinstva, koje je bilo predloženo poganskim Rimom, koji mu je dao svoju vojnu i gospodarsku potporu, kao što je izloženo u drugom retku. Time je poganski Rim predložavao Sjedinjene Države, koje će također dati svoja „kola, lađe i konjanike“ da obave prljavi posao papinske vlasti.

Kada su se tri bitke iz desetoga, jedanaestoga i petnaestoga retka ispunile u povijesti, Antioh Veliki bio je prisutan u svakoj od tih bitaka. Ta činjenica pokazuje da je sila predstavljena u tim trima bitkama posrednička sila Zvijeri, jer je to uvijek Antioh, a Antioh je 1989. godine bio posrednička sila Sjedinjenih Država.

Tri bitke koje vode do nedjeljnog zakona iz šesnaestog retka nose obilježje Alfe i Omega, a također i strukturu istine. U prvoj i trećoj bitki to su Sjedinjene Američke Države, što prepoznaje alfu i omegu u prvoj i posljednjoj bitki. Tri bitke koje vode do nedjeljnog zakona iz šesnaestog retka također nose obilježje istine. Posrednička sila nacističke Ukrajine jest bitka u sredini koja predstavlja pobunu srednjeg putokaza u okviru hebrejske riječi istina. Te tri bitke predstavljaju razdoblje od 1989. do nedjeljnog zakona, što znači da predstavljaju „skrivenu povijest“ četrdesetog retka.

Jedanaesti redak jedanaestog poglavlja Otkrivenja označava 2023. godinu kao trenutak u kojem oba roga uskrsavaju. Jedanaesti redak jedanaestog poglavlja Daniela označava upravo isto razdoblje povijesti. Unutarnja proročka linija i vanjska proročka linija usklađuju se 2023. godine. Unutarnja linija jest „stvar“ koju je Daniel razumio, a vanjska linija jest „viđenje“ koje je razumio.

Hramska kušnja koju Daniel prikazuje započela je dvadeset i drugoga dana, a dvadeset i dvije godine nakon 11. rujna, što je trenutak kada je Izaija ušao u hram, dovodi vas do 2023. godine. Izaija poistovjećuje smrt Uzije, nakon što je jedanaest godina živio s gubom, s 11. rujna. Djelo podizanja hrama sastoji se najprije od polaganja temelja, a potom od podizanja hrama i postavljanja zaglavnoga kamena, što zatim vodi do treće lakmus-kušnje, predstavljene blagdanom truba u nizu Levitskog zakonika dvadeset i tri. Unutarnje djelo vječnoga evanđelja izvršava se tijekom povijesti vanjske linije. U jedanaestom retku Putin je bio predložen Ptolemejem, a kralj Uzija pruža drugoga svjedoka za prikaz kralja juga koji se uzvisuje vojnim uspjehom, a koji se

potom pokušava umetnuti u područje religije.

I kralj juga razjari se i iziđe te se pobije s njim, s kraljem sjevera; i on će podići veliko mnoštvo, ali mnoštvo će biti predano u njegovu ruku. A kad ukloni mnoštvo, srce će mu se uzoholiti; i oborit će mnoge desetke tisuća, ali se time neće osnažiti. Daniel 11:11, 12.

Urija Smith govori o povijesti Ptolemeja Filopatora i njegovu pokušaju da prinese žrtve u jeruzalemskom hramu.

„Ptolemeju je nedostajalo razboritosti da svoju pobjedu dobro iskoristi. Da je nastavio slijediti svoj uspjeh, vjerojatno bi postao gospodarom čitava kraljevstva Antiohova; no, zadovoljan time da uputi tek nekoliko prijatelji i nekoliko zastrašivanja, sklopio je mir kako bi se mogao predati neprekinutom i neobuzdanom udovoljavanju svojim životinjskim strastima. Tako je, pobijedivši svoje neprijatelje, bio svladan svojim porocima te je, zaboravivši na veliko ime koje je mogao steći, provodio vrijeme u gozbama i razvratu.“

„Njegovo se srce uzoholilo zbog njegova uspjeha, ali bio je daleko od toga da se njime učvrsti; jer je neslavna uporaba koju je od njega načinio navela čak i njegove vlastite podanike na pobunu protiv njega. No uzdignuće njegova srca osobito se očitovalo u njegovim postupcima prema Židovima. Došavši u Jeruzalem, ondje je prinio žrtve i silno je želio ući u presveto mjesto Hrama, protivno zakonu i vjeri toga mjesta; ali budući da je, premda s velikom mukom, bio spriječen, napustio je to mjesto goreći od gnjeva protiv cijeloga židovskog naroda te je odmah započeo nad njima strašan i neumoljiv progon. U Aleksandriji, gdje su Židovi prebivali još od dana Aleksandra i uživali povlastice najpovlaštenijih građana, u tome je progonu pobijeno četrdeset tisuća prema Euzebiju, šezdeset tisuća prema Jeronimu. Pobuna Egipćana i pokolj Židova zacijelo nisu bili takvi da bi ga učvrstili u njegovu kraljevstvu, nego su bili dostatni da ga radije gotovo posve upropaste.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 254.

Vojna pobjeda Ptolemeja Filopatora kod Rafije 217. pr. Kr. nije ojačala Ptolemeja, nego je uzrokovala da se „uzvisi njegovo srce”. Pobjeda u ukrajinskom ratu neće ojačati Putina, nego će „uzvisiti njegovo srce”, kao što je vojni uspjeh naveo kralja Uziju da uzvisi svoje srce.

I Uzija im pripravi po svoj vojsci štitove, i koplja, i kacige, i oklope, i lukove, i pračke za bacanje kamenja. I načini u Jeruzalemu sprave, izum vještih ljudi, da budu na kulama i na bedemima, kako bi se njima odapinjale strijele i veliko kamenje. I ime se njegovo raširi nadaleko; jer mu bijaše čudesno pomognuto, dok ne ojača. Ali kad ojača, uzvisi se srce njegovo na vlastitu propast: jer prijestupi protiv Gospodina, Boga svojega, i uđe u hram Gospodnji da kadi na kationome žrtveniku. 2 Ljetopisa 26:14–16.

Dvojica južnih kraljeva, kojima su se srca uzoholila zbog vojnih pobjeda, pokušala su ući u isti hram i prinijeti žrtvu, što je bilo dopušteno samo svećeniku. U oba su se slučaja svećenici usprotivili oholim pokušajima kraljeva da to učine. Jedan je kralj potom započeo odmazdu protiv Židova, a druga je na čelu pogodila guba.

I svećenik Azarja uđe za njim, i s njim osamdeset svećenika Gospodnjih, hrabrih ljudi. Oni se usprotiviše kralju Uziji i rekoše mu: Nije tvoje, Uzija, da kadiš Gospodu, nego svećenika, sinova Aronovih, koji su posvećeni da kade. Izađi iz Svetišta, jer si sagriješio; i to ti neće biti

na čast od Gospoda Boga. Tada se Uzija razgnjevi; a u ruci mu bijaše kadionica da kadi. I dok se gnjevio na svećenike, guba mu izbi na čelu pred svećenicima u Domu Gospodnjem, pokraj kadionoga žrtvenika. I poglavar svećenika Azarja i svi svećenici pogledaše ga, i gle, bijaše gubav na čelu; i istjeraše ga odande. A i sam je žurno izašao, jer ga je Gospod udario. I kralj Uzija bijaše gubav do dana svoje smrti i prebivao je u izdvojenoj kući, jer bijaše gubav; bio je, naime, isključen iz Doma Gospodnjega. A njegov sin Jotam bijaše nad kraljevskim domom i sudio je narodu zemlje. A ostala djela Uzijina, prva i posljednja, zapisa prorok Izaija, sin Amosov. 2 Ljetopisa 26:17–22.

Godine 2014. europski globalisti i Obamin režim pokrenuli su obojenu revoluciju protiv naroda Ukrajine. Godine 2022. Rusija je započela invaziju koja će naposljetku dovesti do pobjede Putina i Rusije; prikazanih Ptolemejem i Uzijom, kraljevima juga. Dvanaesti redak kaže da će nakon Putinove pobjede „srce njegovo uzoholiti se; i oborit će mnogo desetaka tisuća, ali se time neće osnažiti.” Povijest zatim bilježi postupnu propast njegova kraljevstva.

Postupno propadanje dovelo je do njegove smrti, i u vrijeme kada Antioh Veliki uzvraća za svoj poraz kod Rafije, Antioh više nije bio u sukobu s Ptolemejem Filopatorom; Antioh se tada suočavao s malim djetetom koje je u to vrijeme bilo vladar Egipta. Dijete je simbol posljednjega naraštaja, pa je na jednoj razini dječak-kralj kojega Antioh pobjeđuje kod Panija završni naraštaj kraljevstva juga. Na praktičnoj razini dječak-kralj predstavlja slabost nasuprot Antiohovoju snazi.

„Mir sklopljen između Ptolemeja Filopatora i Antioha trajao je četrnaest godina. U međuvremenu je Ptolemej umro zbog neumjerenosti i razvrata, a naslijedio ga je njegov sin, Ptolemej Epifan, dijete od četiri ili pet godina. Antioh je, u isto vrijeme, pošto je ugušio pobunu u svome kraljevstvu te pokorio i učvrstio istočne krajeve u njihovoj poslušnosti, bio slobodan za svaki pothvat kada je mladi Epifan stupio na egipatsko prijestolje; i smatrajući da je to predobra prilika za proširenje svoje vlasti da bi je propustio, podigao je golemu vojsku „veću od prijašnje“ (jer je tijekom svoga istočnog pohoda prikupio mnoge čete i stekao veliko bogatstvo) te krenuo protiv Egipta, očekujući laku pobjedu nad kraljem-djetetom. Kako je u tome uspio, uskoro ćemo vidjeti; jer ovdje u poslove tih kraljevstava ulaze nove složenosti i na pozornicu povijesti stupaju novi akteri.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Kralj Juga

Ocrtati završne korake Rusije znači ocrtati završne korake proročkoga kralja juga. Proročko obilježje duhovnoga kralja juga, koji se pojavio u proročkoj povijesti u vrijeme svršetka 1798. godine, jest način na koji dolazi svome kraju. To je također proročko obilježje kralja sjevera i lažnoga proroka. Svaka od tih triju sila koje vode svijet prema Armagedonu ima svršetak koji je u Božjoj Riječi izričito označen. Što god se dogodilo Putinu i Rusiji, to će biti predoznačeno prijašnjim linijama kralja juga.

Primjeri propasti duhovnoga kralja juga bili su predoznačeni propašću prvoga duhovnog kralja juga, a to je bila ateistička Francuska u razdoblju Revolucije. Propast južnoga kraljevstva uključuje propast južnoga kralja. Napoleonova propast odgovara propasti Francuske i podudara se s propašću sljedećega kraljevstva juga, a to je bila Rusija. Rusija je kao suvremeni kralj juga započela

revolucijom, baš kao što je i Francuska, kao kralj juga, započela revolucijom.

Revolucija je obilježje zmaja, koji je simbol južnih kraljeva. Zmaj, glavni simbol kralja juga, jest Sotona, i dok na svršetku tisućljeća pokušava izvesti revoluciju, oganj silazi s neba i proždire ga. Njegova pobuna na nebu na početku bila je alfa njegove pobune na završetku tisućljeća.

Godine 1798. Francuska je proročki preuzela prijestolje kao duhovni kralj juga tijekom Francuske revolucije. Ta je revolucija zahvatila narode Europe i na koncu dovela do Ruske revolucije, koju je iste godine ubrzo slijedila Boljševička revolucija.

Ruska revolucija 1917. sastojala se od dvaju glavnih koraka: Veljačke revolucije (koja je srušila carsku monarhiju, okončala samovlašće i uspostavila privremenu vladu usred razdoblja dvojne vlasti sa sovjeticima) i Oktobarske revolucije (također nazvane boljševičkom revolucijom, u kojoj su boljševici pod Lenjinovim vodstvom državnim udarom preuzeli vlast, što je dovelo do uspostave sovjetske vlasti i puta prema socijalizmu/komunizmu).

U povijesnim analizama i revolucionarnoj teoriji (osobito iz marksističkih perspektiva poput onih Trockoga, Luxemburg i drugih koji povlače paralele), Francuska revolucija (1789.–1799.) često se smatra onom koja utjelovljuje ili pruža obrazac za tijek ruskih događaja. Dva koraka Francuske revolucije koji su bili tipski za te ruske faze jesu:

- Početna umjerena/ustavna faza (otprilike 1789.–1792.), koja odgovara Veljačkoj revoluciji. Ova francuska faza započela je jurišem na Bastillu, sazivanjem Generalnih staleža/Nacionalne skupštine, ukidanjem feudalnih povlastica, Deklaracijom o pravima čovjeka i uspostavom ustavne monarhije pod Žirondincima i umjerenim reformatorima. Svrgnula je apsolutnu monarhiju, ali je zadržala elemente građanske/liberalne vlasti i dvojnih/spornih struktura moći (npr. između Skupštine i preostale monarhije). Slično tomu, veljača 1917. okončala je carizam, ali je dovela do građanske privremene vlade i dvojne vlasti sa sovjeticima.
- Radikalna/jakobinska faza (otprilike 1792.–1794., uključujući uspostavu Prve Republike, pogubljenje Luja XVI. te Vladavinu terora pod Robespierream i jakobincima/Odborom javnoga spasa) podudara se s Listopadskom (boljševičkom) revolucijom. Jakobinci su radikalnim djelovanjem preuzeli vlast od umjerenijih žirondinaca, proglasili republiku, ugušili proturevoluciju i usmjerili revoluciju prema dubljoj društvenoj preobrazbi i obrani od unutarnjih/vanjskih prijetnji. To odražava način na koji su boljševici zbacili privremenu vladu, učvrstili vlast proletarijata/diktature proletarijata i unaprijedili revolucionarni socijalizam.

Te paralele naglašavaju kako revolucije često slijede određeni obrazac: početni široki ustanak protiv staroga režima (pod vodstvom umjerenih/buržoaskih snaga), nakon čega slijedi ekstremnije preuzimanje vlasti od strane radikala kako bi se „spasila“ i produbila revolucija usred krize. Sami boljševici svjesno su se oslanjali na francuski primjer, promatrajući svoj Listopadski ustanak kao srodan jakobinskom prevratu — nužan da spriječi kontrarevoluciju i ostvari potencijal revolucije.

Ta se tipologija pojavljuje u djelima kao što je Trockijeva Povijest ruske revolucije (koja izričito uspoređuje fazu dvojne vlasti u Rusiji sa sličnom dinamikom u Francuskoj) te u spisima Rose

Luxemburg o ruskim zbivanjima, gdje ona primjećuje da prvo razdoblje Ruske revolucije (ožujak–listopad) slijedi obrazac Francuske (i Engleske) revolucije, pri čemu boljševičko preuzimanje vlasti odgovara usponu jakobinaca.

Isus uvijek kraj prikazuje pomoću početka, a propast Napoleona kao prvoga duhovnog kralja juga slijedila je orijentire na početku revolucije te je time predstavljala propast Sovjetskog Saveza.

Napoleonova postupna (korak-po-korak) propast usko se podudara s postupnim opadanjem Sovjetskoga Saveza i njegovim slomom 1991. godine, unutar istoga tipološkog okvira u kojemu su dvije faze Francuske revolucije predložile februarsku i oktobarsku etapu Ruske revolucije 1917. godine. Ta se paralela proteže i na porazdooblje konsolidacije nakon radikalne faze (bonapartizam) te na njegovo neizbježno rasplitanje. To proizlazi i iz općih povijesnih obrazaca i iz marksističkih analiza (osobito Trockijevih u djelu *Izdana revolucija i srodnim radovima*), koje Napoleona smatraju arhetipom bonapartizma: režima snažnoga vođe koji nastaje nakon radikalnoga vrhunca revolucije, održava ravnotežu među klasama, čuva ključne strukturne stečevine revolucije (dok potiskuje njezin demokratski zamah), izgrađuje osobno/vojno-birokratsko carstvo, pretjerano se širi, a potom trpi fazni slom koji vodi djelomičnoj obnovi staroga poretka.

Bonapartistki uspon Napoleona uspoređan je sa staljinističkom konsolidacijom

Nakon jakobinske radikalne faze i termidorske reakcije (1794.), nestabilni Direktorij (1795.–1799.), Napoleonov državni udar 18. brumaira (1799.) uspostavlja Konzulat, a zatim Carstvo (1804.). On kodificira i izvozi građanske revolucionarne stečevine (Napoleonski zakonik, kraj feudalnih povlastica, snažna centralizirana država), ali ih podređuje autoritarnoj vlasti, vojnoj slavi i novoj eliti.

Nakon boljševičke/listopadske radikalne faze i ranih sovjetskih eksperimenata nastupa birokratska degeneracija (osobito od sredine 1920-ih). Staljinova konsolidacija poražava Lijevu opoziciju, nameće „socijalizam u jednoj zemlji” i stvara policijsko-vojno-birokratsku diktaturu. Planska ekonomija i nacionalizirano vlasništvo (temeljne stečevine Listopada) očuvani su, ali pretvoreni u oruđa privilegirane kaste, pri čemu je internacionalizam napušten.

U oba slučaja revolucionarna energija biva „zamrznuta“ i preusmjerena u državnu moć i ekspanziju pod jednom osobom ili aparatom (Trocki je Staljinov režim izrijeком nazvao oblikom „sovjetskog bonapartizma“, bližim Napoleonovu Carstvu nego Konzulatu).

Postupni slom

To je središnje podudaranje — opadanje nije jedan iznenadan događaj, nego uzastopni niz erozija potaknutih pretjeranim širenjem, unutarnjim proturječjima, vojnim kaljužama, gubitkom nadzora nad periferijom, neuspjelim reformama te konačnim raspadom/obnovom.

Napoleonska strana (1812. do 1815.)

- 1812.: Pogubna invazija na Rusiju — Grande Armée (600.000 ljudi) desetkovana logistikom, zimom i otporom. Katastrofalna prekretnica; golem gubitak ugleda i ljudstva.
- 1813.: Protiv njega se stvara koalicija; poraz kod Leipziga („Bitka naroda“) — gubitak njemačkih saveznika i teritorija; carstvo se počinje smanjivati.
- 1814.: Saveznici napadaju samu Francusku; Pariz pada; Napoleon abdicira i biva prognan na Elbu.
- 1815.: Kratak povratak (Sto dana), konačan poraz kod Waterlooa; trajno progonstvo na Svetu Helenu; obnovljena burbonska monarhija (reakcionarno poništenje revolucionarnih stečevina, premda ne potpuno — neke su pravne/upravne promjene opstale).

Sovjetska strana (1970-ih do 1991.)

- Kasne 1970-e – 1980-e: gospodarska stagnacija („zastoj“ pod Brežnjevom), kronične nestašice, tehnološko zaostajanje i paralizirajuća utrka u naoružanju sa SAD-om/NATO-om — sustavno prenaprezanje počinje iznutra izjedati gospodarstvo.
- 1979.–1989.: rat u Afganistanu — sovjetski „Vijetnam“; močvara iscrpljuje resurse, moral i međunarodni ugled (zamijetite ironičnu paralelu: Napoleon uništen u Rusiji; SSSR iskrvaren na surovom, otporu sklonom bojištu).
- 1985.–1989.: Gorbačovljeve reforme perestrojke/glasnosti (pokušaj „spašavanja“ sustava, poput nekih kasnih napoleonskih prilagodbi) umjesto toga razotkrivaju i ubrzavaju proturječja; sateliti Istočnog bloka bune se i oslobađaju (Berlinski zid pada 9. studenoga 1989., režimi se urušavaju tijekom 1989.–1990.) — gubitak „vanjskog carstva“, upravo poput Napoleonova gubitka savezničkih država.
- 1990.–1991.: Unutarnje nacionalističke krize, republike proglašavaju suverenost; kolovoški puč tvrdolinijaša 1991. doživljava spektakularan neuspjeh; Gorbačov podnosi ostavku 25. prosinca 1991.; SSSR se raspada na 15 država. Slijedi kapitalistička restauracija (šok-terapija iz Jeljcinova doba, oligarsi, privatizacija) — analogna burbonskoj restauraciji: predrevolucionarni klasni elementi (ili njihovi ekvivalenti) vraćaju se, poništavajući pune revolucionarne vlasničke odnose, dok zadržavaju neke upravne oblike.

U oba slučaja „carstvo“ (francuski Kontinentalni sustav nasuprot sovjetskom istočnom bloku/utjecaju COMECON-a) raspada se od periferije prema središtu, unutarnje propadanje se ubrzava, završna kriza razotkriva njegovu ispraznost, a stare se društvene sile ponovno potvrđuju (monarhija/kapitalizam). Bonapartizam se pokazuje neodrživim — „piramida uravnotežena na svojem vrhu“, kako je to rekao Trocki — jer počiva na potiskivanju demokratske osnove revolucije, dok istodobno brani (ali izobličuje) njezinu ekonomsku osnovu usred neprijateljskih vanjskih pritisaka. Sovjetski slom, promatran u dugoj perspektivi, nije bio „iznenađan“, nego vrhunac postupnoga unutarnjeg truljenja, kao što ni Napoleonovo carstvo nije nestalo preko noći, nego se trošilo kroz uzastopne poraze sve do restauracije.

Početak i svršetak Francuske i Sovjetskog Saveza usklađuju se sa svjedočanstvom kralja Uzije i Ptolemeja. Ptolemej IV. Filopator odnosi odlučujuću pobjedu u Bitki kod Rafije (217. pr. Kr.) protiv kralja sjevera (Antioha III.), ali „neće se njome osnažiti“ — sklapa mir umjesto da iskoristi

prednost, vraća se raskoši i samouzvisivanju, a potom (prema zapisu sačuvanom u 3 Makabejcima 1–2) Ptolemej nakon svojega trijumfa posjećuje Jeruzalem. Uzoholjena srca, pokušava ući u Svetinju nad svetinjama i sam prinijeti žrtvu — čin uzurpacije i prkosa protiv pravoga Boga. Biva božanski pogođen (paraliza), ponižen te se okreće progonu Božjega naroda. Njegova je vladavina nakon toga obilježena postupnim propadanjem: moralnom iskvarenošću, unutarnjim pobunama i gubitkom snage sve do smrti. To je upravo zrcalna slika kralja Uzije (2 Ljetopisa 26:16–21), kojemu se srce uzoholilo nakon vojnih uspjeha, koji je potom ušao u hram da pali kad (uzurpirajući svećenike) i bio pogođen gubom na čelu, što je bila javna, vidljiva osuda. Otada je Uzija živio u osami, odsječen od Doma Gospodnjega, sve do smrti — spora, dugotrajna propast, a ne trenutačno uništenje.

Obojica su južni kraljevi čija se oholost očituje upadom u Hram u Jeruzalemu, nakon čega slijedi postupni, razorni završetak umjesto neposrednog sloma. To je tipološki obrazac za svakoga kasnijeg „kralja juga”.

1798: Francuska postaje duhovni kralj Juga

U „vrijeme svršetka“ (1798.), ateistička Francuska (sila koja je upravo očitovala duhovna obilježja Egipta — otvoreno nijekanje Boga, kao u Otkrivenju 11,8) napada kralja sjevera (Papinstvo) zarobivši Papu. Napoleon je vojno utjelovljenje toga napada. Francuska 1798. nosi krunu juga, jer uzvisuje isti ateistički duh koji je utjelovljivao drevni Egipat.

Ali kao što Ptolemej nije mogao „u potpunosti iskoristiti svoju pobjedu“, tako ni radikalna faza Francuske revolucije nije mogla održati ni u cijelosti izvesti svoja postignuća. Kruna juga prelazi dalje kako filozofija ateizma sazrijeva i nalazi novi državni glas.

Simboli progresivnoga vodstva: od Napoleona preko Lenjina do Staljina

Ova tri nisu nasumična; ona su progresivni završeci — svaki predstavlja daljnji stadij u putanju kralja juga prema njegovu vlastitom sporom rasulu. Napoleon — prvi veliki simbol nakon 1798. Pobjedonosan u Egiptu (doslovnom jugu), prekoračuje mjeru (ruski pohod 1812. bio je katastrofa koja je započela niz gubitaka njegova perifernog carstva, korak po korak [1813.–1814.]), trpi konačni poraz (Waterloo 1815.) i dvaput biva prognan. Napoleon predstavlja progresivnu, faznu propast — upravo poput Ptolemeja i Uzije.

Lenjin je prigrabio krunu u Oktobarskoj revoluciji 1917. Boljševički „nalet” nastavlja rat protiv staroga poretka (uključujući religijsku vlast). Ali radikalna se faza ne može stabilizirati; Lenjinovo vlastito zdravlje rano posustaje, a sustav se počinje birokratizirati.

Staljin, učvrstitelj (sovjetski bonapartizam), „zamrzava“ revoluciju u vojno-birokratsko carstvo, čuva temeljne stečevine (nacionalizirano gospodarstvo kao antifeudalnu usporednicu Napoleonovu Zakoniku), ali usmjerava vlast prema unutra (čistke) i prema van (ekspanzija). Ipak, srce se uznosi u ateizmu; sustav ne može uistinu „najbolje iskoristiti svoju pobjedu“. Pretjerano širenje (Afganistan kao usporednica Napoleonovoj Rusiji), stagnacija, neuspjele reforme (perestrojka je bila posljednji očajnički pokušaj), gubitak satelita (1989.–90. = gubitak „saveznika“) i konačni

raspad (1991.).

Raspad Sovjetskoga Saveza nije bio iznenađan — bio je postupan, upravo kao što se Napoleonovo carstvo urušavalo korak po korak i kao što su vladavine Ptolemeja i Uzije kopnjele nakon svojega trenutka oholosti prema hramu. „Duhovni” kralj juga (ateizam u državnome obliku) primio je vlastiti dugotrajni sud: iznutra ispražnjen, nesposoban održati laž, odnesen protupokretom kralja sjevera (ponovni uspon Papinstva u nastalom vakuumu).

Francuska revolucija (u dva koraka) predoznačuje Ruskú revoluciju (veljača i listopad/boljševička). Napoleonovski bonapartizam i postupna propast predoznačuju staljinističku konsolidaciju i postupnu propast Sovjetskog Saveza. Sve je to moderno očitovanje niza kralja juga iz Daniela 11, od Ptolemejeva neuspjeha kod Rafije i oholosti prema hramu, preko Uzijina istovjetnog grijeha i njegova sporog kraja, do Francuske 1798. i njezina ateističkog nasljednika (razdoblje Lenjin–Staljin), koji se nije mogao učvrstiti svojim pobjedama.

Lenjin, radikalni utemeljitelj ili preuzimač vlasti (paralela s jakobinskim/boljševičkim usponom; faza „guranja“ nakon 1917. nalik je Napoleonovu ranom Konzulatu nakon Brumairea). Staljin je bio bonapartistički konsolidator (graditelj sovjetskog carstva, čistke, pobjeda u Drugom svjetskom ratu, vrhunac Hladnoga rata; srce mu se uzoholilo u ateizmu, ali nije bio kadar dugoročno potpuno „učvrstiti“ pobjedu — započinje prenaprezanje).

Hruščov je bio vođa postvršnog „otapanja” (1953.–1964.): osuđuje Staljina (Tajni govor 1956.), razotkriva dio korupcije, pokušava provesti ograničene reforme, ali ne uspijeva razriješiti sustavne proturječnosti. To odgovara „termidorskoj” ili fazi ranog opadanja — popuštanju terora dok temeljna ateistička struktura ostaje, ali ugled slabi (npr. poniženje u Kubanskoj raketnoj krizi 1962. odražava manja napoleonska nazadovanja prije velikih).

Gorbačov je bio očajnički reformator (1985.–1991.) s perestrojkom (preustrojem) i glasnošću (otvorenošću) kao posljednjim očajničkim nastojanjima da „spasi” sustav, ali oni ubrzavaju slom — gubitak Istočnog bloka (1989., Berlinski zid), unutarnje pobune. To je najjasniji pokazatelj „postupnoga svršetka”: nalik Napoleonovim kasnim pokušajima prilagodbe prije invazije 1814., ili Ptolemejevu/Ozijinu dugotrajnom opadanju nakon oholosti u hramu. Gorbačovljevi konkordat/susret s papom Ivanom Pavlom II. (kraljem sjevera) 1989. simbolizira duhovni poraz — ateizam južnoga kralja uzmiče pred papinskim preporodom.

Jelcin je bio konačna figura raspada (od 1991. nadalje) koja je dovela do otpora kolovoškom puču 1991., postaje predsjednik Rusije, nadzire raspad SSSR-a (prosinac 1991.), privatizaciju putem „šok-terapije” i kapitalističku restauraciju. On utjelovljuje kaotičan svršetak i djelomičnu „obnovu” predrevolucionarnih elemenata (oligarhijski kapitalizam, poput povratka Bourbona nakon Napoleona). Palača južnoga kralja biva pometena, ispunjavajući osvajanje vihorom sa sjevera iz Daniela 11:40 (Papinstvo putem saveza sa SAD-om).

Tipologija naglašava zadržanu, postupnu osudu, a ne trenutačan pad, kao što je Ptolemejeva IV. pobjeda kod Raphije dovela do oholosti, prodora u Hram, božanskog udara i polagana propadanja; Uzijina gubava izdvojenost sve do smrti; Napoleonovi stupnjeviti gubici (Rusija, Leipzig, Pariz,

Elba, Waterloo). Sovjetska linija prepoznaje vrhunac snage pod Staljinom, postupno izdubljivanje tijekom Hruščovljeva otopljanja, koje razotkriva pukotine u sustavu. Zatim brežnjevljevska stagnacija, a potom Gorbačovljeve reforme postaju ubrzavatelji; Jeljcinovo razdoblje dovršava zahvat (SSSR je raspušten, završava državni oblik ateizma). „Srce se uzoholi“ očituje se duž cijele te linije (ateističko prkošenje), ali nitko „ne iskorištava pobjedu do kraja“.

Svršetak južnih kraljeva odvija se postupno; Sotonska propast započela je na križu, i on je na koncu poslan u izgnanstvo na 1.000 godina, a zatim umire.

I vidjeh anđela gdje silazi s neba, koji je imao ključ bezdana i velik lanac u ruci svojoj. I uhvati zmaja, onu staru zmiju, koja je Đavao i Sotona, i sveza ga na tisuću godina, i baci ga u bezdan, i zatvori ga, i stavi pečat na nj, da više ne zavodi narode dok se ne navrší tisuću godina; a poslije toga valja da bude odriješen nakratko.

I vidjeh prijestolja, i sjedoše na njih, i njima bi dana vlast suđenja; i vidjeh duše onih koji bijahu pogubljeni zbog svjedočanstva Isusova i zbog riječi Božje, i koji se ne pokloniše Zvijeri ni njezinu liku, niti primiše njezin žig na svoja čela ili na svoje ruke; i oživješe te kraljevaše s Kristom tisuću godina. A ostali mrtvi ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina.

To je prvo uskrsnuće. Blažen i svet onaj koji ima udjela u prvom uskrsnuću: nad takvima druga smrt nema vlasti, nego će biti svećenici Božji i Kristovi te će s njime kraljevati tisuću godina.

A kad se navrší tisuću godina, Sotona će biti pušten iz svoje tamnice, i izići će da zavede narode koji su na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih sabere za boj; njihov je broj kao pijesak morski. I uzađoše na širinu zemlje te opkoliše tabor svetih i ljubljani grad; i oganj siđe od Boga s neba i proždre ih. A đavao koji ih je zavodio bio je bačen u jezero ognjeno i sumporno, gdje su zvijer i lažni prorok; i bit će mučeni dan i noć u vijeke vjekova. Otkrivenje 20:1–10.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naša razmatranja o južnom kralju u jedanaestom poglavlju Daniela, od jedanaestog do petnaestog retka.

Časopis Vrijeme svršetka objavljen je 1996. godine i predstavlja proročanstvo iz knjige proroka Daniela koje je bilo otpečaćeno 1989. godine. Nedavno je časopis pročitao ChatGPT te mu je postavljeno pitanje da ocijeni ulogu Ukrajine u povijesti četrdesetoga retka, kako je prikazana u časopisu. Slijedi raščlamba časopisa koji je već trideset godina u javnom zapisu. Prvi odlomak iz spisa Ellen White u časopisu jest Svjedočanstva, svezak 9, 11.

Pregled: Ukrajina u proročkom okviru

Unutar proročkog prikaza Daniela 11,40–45 u časopisu, o Ukrajini se raspravlja u vezi s raspadom Sovjetskoga Saveza i sukobom između Papinstva (kralja sjevera) i ateističkog komunizma (kralja juga). Ukrajina je prikazana kao ključno vjersko i geopolitičko bojište tijekom završnih faza posredničkih ratova, osobito u odnosu na Ukrajinsku Katoličku Crkvu i njezinu legalizaciju nakon desetljeća potiskivanja pod sovjetskom vlašću.

Časopis prikazuje Ukrajinu kao dio širega proročkog ispunjenja Daniela 11:40, opisujući zbacivanje kralja juga putem saveza Vatikana i Sjedinjenih Država. Ukrajina je prikazana kao dokaz slabljenja sovjetskoga ateizma i ponovnoga jačanja katoličkoga utjecaja u istočnoj Europi.

Ukrajina u ratu između kralja sjevera i juga

Časopis uči da je kralj juga ateizam, utjelovljen najprije u Francuskoj (1798.), a poslije u Sovjetskoj Rusiji. Kralj sjevera jest papinstvo, a Daniel 11,40 opisuje duhovni rat koji započinje 1798. godine i doseže vrhunac u slomu Sovjetskoga Saveza 1989. godine. Ukrajina se pojavljuje u tom kontekstu kao dio sovjetskoga bloka koji je odnesen u ispunjenju Daniela 11,40. Publikacija prikazuje slom Sovjetskoga Saveza kao prvi korak u zacjeljenju smrtonosne rane papinstva (Otkrivenje 13).

Gušenje Ukrajinske Katoličke Crkve (citirani izvori)

Časopis uključuje svjetovnu dokumentaciju o katoličkom progonu pod sovjetskom vlašću.

Iz časopisa Time Magazine, 4. prosinca 1989.:

„Nakon Drugoga svjetskog rata, žestok, ali općenito manje krvav progon proširio se na Ukrajinu i novi sovjetski blok, zahvativši milijune rimokatolika i protestanata, kao i pravoslavnih.“

Ukrajina se prepoznaje kao jedno od glavnih područja u kojima je katoličanstvo bilo potiskivano pod komunizmom.

Legalizacija Ukrajinske Katoličke Crkve

Jedno od glavnih težišta rasprave o Ukrajini jest legalizacija Ukrajinske katoličke crkve, koja je dugo bila zabranjena.

Iz časopisa Life, prosinac 1989.:

„Nedavno su u Čehoslovačkoj imenovana tri nova katolička biskupa. A ovoga se mjeseca Gorbačov susreće s papom Ivanom Pavlom II. tijekom posjeta Italiji — prvoga izravnog susreta između vođa Kremlja i Vatikana. Ti bi razgovori mogli dovesti do legalizacije dugo zabranjivane Ukrajinske katoličke Crkve u SSSR-u.“

Iz U.S. News & World Reporta, 11. prosinca 1989.:

„Očekuje se da će obnova vjerske slobode obuhvatiti i ukidanje službene zabrane Ukrajinske katoličke crkve, koja broji pet milijuna članova i koja je opstala u podzemlju od 1946., kada je Staljin naredio da bude pripojena Ruskoj pravoslavnoj crkvi. Postizanje ozakonjenja Ukrajinske crkve bilo je jedan od papinih glavnih ciljeva.“

Časopis to prikazuje kao dokaz slabljenja ateističke kontrole i obnove katoličke moći. To se označava kao izravan ishod diplomatskog pritiska Vatikana, a kao prekretnica u ispunjenju Daniela 11:40 iznosi se Ukrajina kao vidljiv primjer kako papinstvo ponovno stječe utjecaj na nekadašnjem

komunističkom području.

Ukrajina kao dokaz napredovanja papinstva

Slom komunizma ne tek kao politička promjena, nego kao duhovni poraz ateizma, geopolitičko napredovanje papinstva i početak povratka papinstva svjetskoj prevlasti. Ukrajina postaje studija slučaja u razgradnji sovjetskoga vjerskog potiskivanja i strateška pobjeda Rima u Istočnoj Europi. Ona predstavlja vidljivi prijelaz od nametnutog ateizma k obnovljenom katoličkom autoritetu, a legalizacija Ukrajinske Katoličke Crkve smatra se proročkom potvrdom da je kralj sjevera odnosio kralja juga „kao vihorom“.

Ukrajina i širi proročki slijed

1. 1798. – Papinstvo prima smrtonosnu ranu.
2. 1917. – Ateizam se seli u Rusiju (Boljševička revolucija).
3. 1989. – Sovjetski Savez se raspada.
4. Ukrajina – Katolička Crkva legalizirana.
5. Papinstvo ponovno stječe geopolitički utjecaj.
6. Sjedinjene Države na kraju dolaze pod papinski utjecaj (Daniel 11,41).
7. Sav svijet slijedi (Daniel 11,42–43).

Ukrajina se uklapa u etape 3–4 kao dio prijelaza između sovjetskog ateizma i obnovljenog papinskog utjecaja.

Izvori navedeni u raspravi o Ukrajini

- Jeff Pippenger (primarni teološki okvir)

Duh proroštva

- Velika borba
- Odabrane poruke
- Svjedočanstva za Crkvu

Svjetrovni tisak

- Time Magazine
- časopis Life
- U.S. News & World Report

Ukrajina se spominje u vezi s:

- Katolički progon nakon Drugoga svjetskog rata
- Preživljavanje Ukrajinske Katoličke Crkve u podzemlju
- Diplomacija Gorbačov–Vatikan
- Pravna obnova katoličke hijerarhije

Sažetak uloge Ukrajine u biltenu

Ukrajina je bila uporište potisnutoga katolicizma pod sovjetskim ateizmom. Legalizacija Ukrajinske katoličke Crkve označila je slabljenje kralja juga. Utjecaj Vatikana u Ukrajini pokazao je ponovni uspon papinstva, a vjerski zaokret u Ukrajini poslužio je kao opipljiv dokaz da se ispunjava Daniel 11,40. Događaji povezani s Ukrajinom činili su dio prvoga koraka u iscjeljenju smrtonosne rane papinstva. Stoga se Ukrajina ne prikazuje kao izdvojen politički događaj, nego kao proročki pokazatelj unutar završnih zbivanja Daniela 11.